

Mattheus 11: 25-30
Mattheus 16: 21-28

Broeder en Zuster in
de Heer,

- * Als wij met oprecht hart Gods Woord willen lezen, en als wij er willen van uitgaan dat dat Woord ons uit liefde gegeven is, dan moeten wij het willen begrijpen zoals God het bedoelt. Niet het Schriftwoord „begrijpen” of „doen passen” in dat kleine kadertje van onze persoonlijke verlangens... of onze eigen oordeelsvorming...
- * De Bijbelstukjes die wij daarnet gelezen hebben zijn redelijk gekend: En vooral dat tweede: de „aankondiging van het lijden” zou de Bijbellezers weleens in verwarring kunnen brengen: Een onverwachte, en misschien een „forse” uitspraak van de Heer Jezus...
 - 1 Jezus kondigt Zijn lijden aan...
 - 2 Simon Petrus reageert heel menselijk, met een beschermende houding.
 - 3 En dan die Goddelijke, en voor Petrus zeer verrassende reactie van Jezus: „Ga weg, achter Mij, satan, jij zijt Mij een aanstoot”... En dan even verder zegt Jezus: „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.”
- * Waarom dat kruis? Wellicht zullen Petrus, en de andere omstaanders iets geweten hebben van de vreselijkheid, van de verschrikkelijkheid en van het vernederend karakter van een executie door kruisiging.

Het zal blijken dat die twee uitspraken onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn.

- * Het dragen van het kruis wordt dikwijls met het dragen van menselijk leed in verband gebracht. Of: „verward“, zeg maar.

God wilde geen andere weg tot herstel uit de zonde dan alleen de offerdood van de Zoon Jezus Christus. Hij, de Zoon Zijner liefde, is plaatsvervangend de dood gestorven die ons moest treffen. Dat is de allerduurste prijs die ooit op onze planeet betaald werd: de prijs voor mijn, en uw, en onze redding. Dat is het grootste offer, en dat is ook het énige offer waar God de Vader genoegdoening mee heeft.

- * Zoals in Adam allen tot zondaar geboren zijn (= eerste geboorte) zo worden in Jezus (= tweede Adam) allen gerechtvaardigd. (= wedergeboorte)

- * Jezus moest de meest verschrikkelijke manier van sterven doorstaan.

Deze „executiemethode“ was zo erg, dat een Romeins burger, - wat die ook gedaan had - ze niet mocht ondergaan.

De Feniciërs uit Carthago hadden de kruisstraffen uit hun oorspronkelijke vaderland meegebracht.

Het is bekend dat Cicero geen woorden vond om zijn afschuw tegenover de kruisstraf uit te drukken: deze moest ver uit de ogen, ver uit

Romeins staatsman
en filosoof

de oren, ver uit de gedachten blijven van de Romeinse burgers.

Het kruis: dat was een verschrikking.

- * Tegen deze achtergrond gezien kunnen wij de gedachten en de woorden van Simon - Petrus goed begrijpen: „Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen!“
Petrus, net als Judas, net als nog veel anderen, zag een koninkrijk van God zonder dat grootse offer; zonder „verlossing“.

Petrus zag het leven en het optreden van Christus als een „omwenteling“ in Palestina. Groot waren zijn verwachtingen in deze Man van Nazareth, die zachtmoedigheid en liefde uitstraalde, maar die niettemin met een gezaghebbende stem sprak.

En rond dat Koninkrijk, waar de Heiland het vaak over had, zijn er voor de apostelen altijd onduidelijkheden geweest:

- Was dat een koninkrijk dat „raakpunten“ heeft in de huidige bedeling?
- Was dat een koninkrijk dat helemaal voor de toekomstige tijd beloofd is?
- Het is dan ook opmerkelijk, die vragen die daarrond gesteld werden: misschien beetje schuchter

Matt 24:3

„Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?“...

Hand. 2:7

„Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap over Israël?“...

Hād Petrus, hādden de anderen nog niet begrepen dat „het koninkrijk niet van deze aarde“ is? En dat koninkrijk komt:

- via Jezus Christus en
- omwille van Jezus Christus opdat de mensenkinderen, zonen van Adam, het zoonschap van God zouden hebben:
- Een ontelbare schare,
- Gode lof toezingend,
- Gezuiverd van de grauwsluiers der zonde, grauwsluiers, die weggenomen werd in de duisternis van Golgota, ^{Gezuiverd,} * en toevende in de voor mensenverstand onvoorstelbare heerlijkheid van God.

* Jezus zei „ja“ tegen de weg van het kruis. Jezus onderwierp zich bereidwillig tot deze meest gruwelijke manier van terechtstellen - om de zonde van de mens te verzoenen.

Waarom? → Welnu, dat was Zijn „totaalinzet“
Achter Zijn inzet stond liefde.

Liefde waar het kleine mensenverstand nimmer bij kan.
Liefde, die alle begrip doet stilstaan.

„Want also lief heeft God de wereld gehad“...
U kent het Bijbelvers.

- Jezus... was het eens met Zijn kruisdood, niettegenstaande dat Hij zonder zonde was...
- Zo had het de Vader bepaald.
- En het is de Here Zelf, die voorziet in het plaatsvervangende offer... Enze redding hoeft niets te kosten.

- * Laten wij even denken aan het verhaal van Abraham, toen hij zijn zoon Izaak ging offeren:

Toen Izaak aan zijn vader Abraham vroeg: "waar is het lam ten offer?" antwoordde Abraham: "God zal Zichzelf voorzien van een brandoffer". - Abraham was bereid om in zijn offervaardigheid tot het uiterste te gaan: zijn meest beminde zoon. Hier leren wij nu voornamelijk: "Het is de Heer die voorziet".

- * Ons hoeft het niets te kosten: De Here voorziet. Hij schonk ons de Zoon zijner liefde; Zijn volmaakte, eniggeboren Zoon; tot een volmaakt offer. Gemeente: de Heer zij geloofd!!!

Blijkbaar had Petrus de bedoeling van de Vader niet, of: nog niet begrepen.

Petrus, de man van het directe antwoord, mag het dan goed bedoeld hebben: menselijk, een hart vol medelijden, ontsproten uit grote sympathie en bewondering voor de Rabbi van Nazareth: maar Gods gedachten zijn geen mensengedachten.

- Petrus betreft de Here God in zijn argumentatie: "Dat verhoede God, Here, dat zal u geenszins overkomen...". Jezus richtte Zich in Zijn antwoord direct tot satan, want Hij wist, dat satan, hier door Petrus, alles zou doen om het ^{volmaakte offer} kruis te verijdelen: "Ga weg, achter Mij, satan, gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt

niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen..." m.a.w. : **Ik ga die weg, Ik ga hem; niemand zal Mij tegenhouden.**

Hier, mijn broeder en zuster, mag het duidelijk worden, dat elke goede daad, elke vorm van medemenselijkheid **zonder kruis**, **NIET** Gode ten doel heeft.

Wie aan het kruis voorbij gaat,

Wie aan het kruis voorbij leeft,

Wie zonder het kruis predikt, **ook al klinkt het nog zo verheven**, : diens werk strekt in Gods ogen tot niets. Integendeel : het is Hem tot aanstoot en ergernis; **de Zoon der liefde is er niet bij betrokken.**

* **"Ga weg, achter Mij, satan..."**.

Met andere woorden : Petrus, met uw menselijke woorden en gedachten staat ge Mij alleen maar in de weg. - Satan, ga Mij uit de weg en ga achter Mij.

→ Wij willen daarover wat verder nadenken :

Wie denkt door alleen religie of symboliek, en dus zonder het kruis tot God te kunnen gaan, of wie meent, dat alle wegen tot God leiden, bevindt zich op de lijn van de satan.

Het kruis : dat is de wereld, en zo ook de religies^{zijn} een ergernis en een **aanstoot**.

Het kruis : dat ontzettende lijden : dat is de werkelijkheid van mijn zonde.

- Dat betekent dat satan tot allerlei vormen van religieuze bestanden zal aanmoedigen en aansporen... als u voor hem, de eeuwige verleider, maar niet de weg van het kruis opgaat.
- * Als religieuze activiteit tot niets strekt, hoe kunnen wij dan wel laten zien dat wij kinderen van de Heer zijn? Ach, gemeente, daar is toch voldoende gelegenheid voor. Doc niet religieus, maar kijkt nauwlettend of u^{ergens} een helpende hand kunt bieden. En als u dan een gesprek kunt hebben: geeft dan een traktaatje, of een getuigenis. God is liefde, en Hij zal ook dat gesprek sturen, of bijsturen. Draagt de geest van gebed met u mee...
- * Wij kijken nu even verder in dat Bijbelstukje.
 „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij”.
 Men spreekt van „door God opgelegde lasten”, die men moet „dragen en verdragen”...
 Gemeente, ik ken geen plaats in het N.T. waar geleerd wordt dat lijden, of ziekte, of wat dan ook, voor ons het „kruis” zou zijn. Veelmeer denk ik hierbij aan het „juk”, waarvan de Heer spreekt in Matth 11:29:
 „Neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen”.
- Tegenheden in het leven; Psychologisch onder druk staan; een „doorn in het vlees”...: Denkt niet dat de Heer Zich daar niet bij betrokken weet.

II Cor. 12:7

Denkt bijvoorbeeld aan wat Paulus schrijft:

„Daarom is mij een doorn in het vlees gegeven... opdat ik mij niet meer zou verheffen... Driemaal heb ik gebeden...”

Maar de Here antwoordde:

„Mijn genade is u genoeg”...

Broeder en Zuster: al onze mislukkingen, gebreken, ongerechtigheden: dat heeft Hij voor ons gedragen. Het kruis dat Jezus gedragen heeft; het kruis dat wij „mede” dragen, is over dat juk.

- Natuurlijk kunnen wij nog ziek worden. Natuurlijk kan ons leven binnen het uur overhoop gehaald worden, maar dat is niet het kruis. ^X En zeker moeten wij „leed” in ons leven met ^{gebedsgeste} geduld en naar vermogen verdragen, maar daarmee wordt niet het kruis bedoeld...

- Wat bedoelt Jezus dan **wel**, als Hij zegt: „... Hij neme zijn kruis op”... Kijkt in welk **verband** Hij dat zegt: Jezus spreekt over Zijn op handen zijnde doodvonnis. En dan is daar dat voorvalletje met Petrus; En daarop aansluitend zegt Jezus dat ook wij ons kruis moeten dragen.

Zijn kruis opnemen betekent:

- **Erkenning!** Ja zeggen tegen ons eigen verloren zijn.
- Ja zeggen tegen de **dood** die wij **verdiend** hebben
- Ja zeggen tegen de **waarheid** dat wij het **zonder redding niet kunnen**: Erkenning!

X Niemand wordt boven zijn vermogen beproefd... „juk”...

Het betekent: ons leven in Christus verliezen, en Hem in waarheid volgen.

Jezus, de zondeloze, was bereid om om onzentwille „ja“ te zeggen tegen de dood aan het kruis; In Zijn opstanding heeft Hij de dood overwonnen.

En daar, broeder en zuster, in dat verband zegt Hij dat wij slechts leven kunnen, als ook wij bereidwillig „ja“ zeggen tegen de dood van het „zondige ik“.

→ Het was bij de Romeinen gebruikelijk dat een terdoodveroordeelde de „stauros“, de dwarsbalk van het kruis op zich moest nemen om deze naar de kruispaal te dragen. De veroordeelde werd deze balk echter pas opgelegd nadat het doodsvonnis rechtsgeldig en onherroepelijk geworden was. Met de oplegging van het kruis werd aldus het doodsvonnis bevestigd.

* Broeder en zuster, dat is de achtergrond waar de Heer zegt: „Wie Mij volgen wil, die moet zijn kruis op zich nemen“. – moet „ja“ zeggen tegen zijn doodsvonnis.

Het oude ik heeft God niets te brengen.

Het oude ik verdient niets dan de dood, en wordt met Christus gekruisigd.

■ Dat betekent dat ik mij geheel en volledig onder de veroordeling van Jezus stel, en Zijn dood ten volle beaam als mijn eigen dood.

→ Dat betekent: „Ik ben met Christus gestorven, en opgestaan tot een nieuw leven“. Ook al geeft dat oude, zondige leven zich niet altijd overwonnen: laat het voor ons vaststaan: het is overwonnen!

1 Kor. 15:54-55

Prachtig toch, dat Paulus later zal schrijven:
 „En wanneer dit verderfelijke onverderfelijkheid
 zal aangedaan hebben, en dit sterfelijke
 onsterfelijkheid zal aangedaan hebben, alsdan
 zal het woord geschieden, dat geschreven is:
 De dood is verslonden tot overwinning.
 Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw
 overwinning?

→ Gemeente, de graankorrel sterft af, maar er komt
 nieuw leven. En wat ons betreft: nieuw leven
in Jezus Christus. en omdat Jezus dat wil, voor mij
 persoonlijk, ook voor U persoonlijk.

* Laat ons even gaan kijken naar die
 man, die van het veld kwam, en die men
 „preste“, d.w.z. met een zekere „dwang“ vroeg
 om Jezus' kruis te dragen. Een vers, zoals
 meerdere, waar wij misschien nooit bij stil
 zouden staan. Simon van Cyrene droeg het
 kruis van Jezus; niet zijn eigen kruis. Zou dat
niet een profetische heenwijzing zijn dat Jezus'
kruis, en dood op ons gekomen zijn, en wij
daardoor gered zijn?

Bemerkt dat hij dat kruis ACHTER Jezus aan droeg.
 Over die man kunnen wij best enkele dingen
 concluderen:

Hij kwam van het land: dus van de arbeid.
 Werken op het veld was zwaar in die tijd; hij zal
 vermoeid geweest zijn.

Hij was een vreemdeling uit Cyrene (bij Egypte);
 hij kan best een Nubiër of een Ethiopiër geweest

Maar de „vreemde“
 die hij was:

Hij was gewillig om het kruis te dragen. zijn
 Hij is... onze representant...

Geeft dat vers „Simon van Cyrene“ ons niet te kennen dat de kruisiging van Jezus Christus :

- niet een zaak is van alleen Romeinen?
- niet een zaak is van alleen Joden?
- maar een zaak is die ieder mens aanbelangt die op aarde geboren is.

Matt. 16:24

* „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf“... „Zichzelf verloochenen“ is een vertaling uit het Grieks, het betekent „neen zeggen“.

Had Petrus geen „neen“ moeten zeggen tegen zijn eigen gevoelens en tegen zijn natuurlijk menselijk denken? Moest Petrus werkelijk geweten hebben waarover het ging, zou hij niet wijselijk gezwegen hebben? Petrus reageerde menselijk, begrijpelijk.

„Neen zeggen“:

- tegen zelfverwerkelijking...
- tegen een leven dat zichzelf in het centrum wil stellen... - tegen dat puntenstelsel waarmee...
- tegen vrome wetsbetrachting waarmee men denkt zichzelf beter of aangenamer voor God te kunnen stellen.

X
daar op een manier en in de geest niet weg te krijgen zijn....

Het betekent: naar het kruis van Golgota gaan: ~~X~~ Heer, hier ben ik, zondig en belast zoals ik ben, en zoals mijn leven is. Mijn eigen levensinzet doet het niet. Maar neem mij op in Uw genade, en zeg mij wat mij te doen staat.

* Broeder en zuster, als u straks huiswaarts keert: **religieus bezig zijn hoeft niet.** Immers: God laat Zich niet door enige religieuze entourage misleiden. Maar als u weet dat God, uit liefde voor u persoonlijk, Zijn zoon gegeven heeft, kunt u die liefde **doorgeven**, naar een wereld van goddeloosheid toe:
In een helpende hand.
In een kort getuigenis.
In een zachtmoedig optreden.
God heeft u lief!

Amen.